

[Vesterager.]

vis Frist, de kunde vente helt til 1921, altsaa ca. 2 Aar, inden de behøvede at gaa ind under den nye Lovs Krav og søge Afsked. Nu kommer der en midlertidig Lov, en ekstraordinær Foranstaltning, som skærer 3 Aargange ud af Lønningsloven og bestemmer, at de ikke blot ikke kan faa nogen Frist, men de skal bøje sig for en Opsigelse, der er kommet før Lovforslagets Vedtagelse i dette høje Ting.

Dette er noget ganske ekstraordinært overfor Tjenestemænd og noget ganske ekstraordinært i den Lovgivning, som vi har været inde paa gennem Aarene, i alt Fald i de Aar, jeg har været Medlem af dette høje Ting, og jeg tror ikke, man kan sige, at dette Forslag er ret og rimeligt overfor de Mennesker, det rammer.

I den gældende Lovs § 8, Stk. 5, staar der, at enhver, der afskediges uden Ansøgning, har Ret til efter derom fremsat Begæring at faa skriftlig Oplysning om Afskedigelsesgrunden. Jeg kunde egentlig godt lide at vide, hvad den højtærede Minister vil svare disse Mennesker, der nu faar deres Afsked uden Ansøgning, dersom de spørger om Grunden dertil. Hvad har de forbrudt sig, siden de saaledes faar deres Afsked uden Ansøgning? Hvad vil man angive som Grund? De har Krav paa — det var vi enige om indenfor Lønningskommissionen — at faa at vide, hvad der var i Vejen med dem. Ja, man kan sige: der er den Fejl ved jer, at I er født i 1868 eller 1869; den Grund kan man jo give, men jeg er født i 1870, og jeg mener, at jeg er selv ganske uskyldig i dette, og jeg synes heller ikke, en Tjenestemand, der afskediges uden Ansøgning og spørger om Grunden, kan være tjent med at faa den Besked, at Grunden er den, at han hører til den og den Aargang, og denne Aargang skal skæres bort.

Jeg kan derfor sige, at vi er interesserede i, at der gennemføres Besparelser, ogsaa indenfor Statsbanerne saavel som indenfor andre Institutioner, og vi vil gerne støtte Bestræbelser derfor, men vi kan ikke gaa ind for en Lovgivning, der er saa ekstraordinær og tager saadanne bestemte Aargange ud og siger, at disse Mennesker skal skæres bort uden Hensyn til, at de maaske er baade dygtige og samvittighedsfulde og har fortjænt sig til og indrettet deres Forhold efter, at de var sikre paa at kunne blive siddende et Par Aar endnu, hvis de vedblev at leve. Jeg kan ikke se, at en saadan vilkaarlig Lovgivning kan fremme det gode Forhold og Sam-

arbejde, der gerne skal være mellem Staten og de Tjenestemænd, der er knyttet til dens Institutioner, og derfor maa jeg paa mit Partis Vegne erklære, at vi vil gaa imod dette Lovforslag og ikke kan stemme for det.

A. M. Hansen: Den højtærede Minister udtalte i sin Forelæggelsestale: det er ikke med Glæde, jeg forelægger dette Lovforslag. Jeg kan fuldt ud forstaa denne Udtalelse. Ingen kan jo ønske en saadan Lovgivning som den her foreliggende, en Lovgivning, der ifølge sin Art og Karakter kan være af ret ubehagelig Virkning overfor den enkelte, som den rammer. Men vi staar jo her overfor den Kendsgerning, at der i Statsbaneetaten er et ret betydeligt over-talligt Personale, som ikke kan ventes ned-bragt ved normal Nedgang, men som oven i Købet vil vokse i den nærmeste Fremtid, og naar man nu staar overfor denne Kendsgerning, maa man jo erkende Nødvendigheden af en Reduktion af Personalet.

Jeg tror ikke, at de to ærede Ordførere henholdsvis for Venstre og det konservative Folkeparti, som gik saa haardt imod det foreliggende Lovforslag, vil være af den Mening, at man skal opretholde Tjenestemandstillinger, som der ikke er Brug for. Det kan dog ikke være Meningen, naar Forholdene forandrer sig indenfor en Etat, at man skal vedblive at opretholde en Tjenestemandsstyrke, der er større, end Behovet kræver. Jeg vil ikke tro, at hverken det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Vesterager, eller det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen vil gaa ind for dette. Men hvad betyder da al den Tale, vi hørte? Vi staar overfor Nødvendigheden af en Reduktion, og ingen, end ikke de to Herrer, som er gaaet imod Lovforslaget, vil forsvare, at Jernbane-etaten skal beholde et større Antal Tjenestemænd, for hvem der intet Arbejde findes.

Al den Tale, som de to Ordførere fremkom med, synes jeg ikke vedrører den foreliggende Sag. Spørgsmaalet er det ganske simple: Paa hvilken Maade sker Personalereduktionen lempeligst for de Tjenestemænd, som staar overfor at skulle afskediges, for at denne Reduktion kan finde Sted? Det er oplyst i Bemærkningerne til Lovforslaget, at den Del af Ekstramandskabet, som kan undværes, allerede er afskediget i saa fuldt Maal, at der ikke er mange tilbage, og Resten af Ekstramandskabet, som kan undværes, vil snarest blive afskediget. Der er derfor kun Tale om Afskedigelse af fast ansatte, og da vi